

הנושא את האשה פרק שנים עשר כתובות קב.

עין משפט נר מצוה

א מ"א פ"ג מהל'
אבות הל' יג ופ"ו
מהל' זכיה הל' י טו"ע
א"ה"ע סימן נא:
ב מ"א פ"א מהל'
ב ברי"ט ה"ו טו"ע
ו"ד סי' עה פט"ף ד:
ז ג מ"א פ"ו מהל' מלוה
ולוה הל' א סמג עשין
ז טו"ע ח"מ סי' קכט
פט"ף ד:

תוספות ר"ד

כתיבה זו הלווה אלא בינו
לבינו בלא דבר ועכשיו
בא להודות לו כך הוא
אם הודה לו בכח כמו
שהודה לו בפה ולא
אלימא הודאת כתיבתו
מהודאת פיו דכ"ח הוא
כאלו הודה לו בפני
עדים דמי אבל לא אלימא
במ"ד להו אתם עדי וק"ל
דר"ל ור"י הלכתא כר"י.
עין בערך ג"ב בס"ה:

תא שמע כתב רבנן שאני חייב בו חייב ליתן לו חמש סלעים.
השאל סלקא דעתין דהאי חייב משום שנחייב לו ונשתעבד
ע"י השטר ולהכי זנו אינו פדוי ומשני שאני התם דמשובעד ליה
מדאורייתא פירוש להכי יכול הכא להחייב ע"י השטר שיש עליו

קצת שעבד אצל זמקום דליכא
שעבד לא מלי למשתעבד בשטרלא:
חייב ליתן לו חמש סלעים. וזכי
האי גוונא מיירי דאי לאו
הכי מאי קמ"ל דמיחייב:

בברור לו בהן. אפי' במכירי
כהונה מיירי דמסתמא
קנה צלל כתיבה כדמוכח שצליה
כל הגט (גיטין ג.) ומיהו לרין כתיבה
דלא ליהדר ציה והוא מלי לשנויי
שכתב לו משום דלא לימא ליה פרעמי
הואיל וצשטר גמור מיירי:

א' הכי בנו אמאי אינו פדוי.
כלומר הוה ליה למימר דליהוי
פדוי לכשיצא ליד כהן דנתי דקודם
שצא לידו דינא הוא דלינו פדוי דהא
ליכא עליה אלא שעבד צעלמא מ"מ
כשיגיעו לידו אמאי אין זנוי פדוי
וצנרייתא משמע דלינו פדוי לגמרי:
אמאי אינו פדוי בדעו"א כו'.
וא"ת עולא לית ליה דרבי
יוחנן דאמר חייב דליטערין ליה
לפרושי טעמא משום שלא יאמרו
פודין צשטרות וי"ל דליטערין לפרושי
הכי משום דמיירי בכל ענין אפילו
כתב לו שאני חייב לו ה' סלעים
לפדיון ואפי' לא כתב לו הכי סתמא

דמילתא לפדיון זנו הוא דקאמר ולעולם אית ליה דר' יוחנן. מ"ר: **בתנאי** ערב היוצא אחר חיתום שטרות. ולא חתם עצמו
היטב אלא ואני ערב צעלמא כעין שלמעלה והשתא משמע הכא דערב היוצא אחר חיתום שטרות מיחייב משום דחשיב כמודה שנעשה
ערב צשעת מתן מעות וקשה לרבי דלא משמע הכי צסוק פ"צ דגיטין (דף כה. וס) דאמרין התם צעי רמי צר חמא היו מוחזקין
צצולא שהיא שלה וגט כתוב עליה והרי היא יוצאה מתחת ידו כו' מהו מי אמרין אקנוי אקניא ניהליה או דלמא כו' וצעי למיפשט
רצא מערב היוצא אחר חיתום שטרות גובה מנכסים בני חורין אלמא דחייב משום דשיעבד נפשיה כשתתם עצמו צשטר ומשום הכי
פשיט שפיר דהא האי שטרלא כשתתם צו הערב לאחר זמן צכר היה מסור למלוה והיחל נכסי הערב משועבדין צו הערב צענין ספר
מקנה אי לאו דאקנייה ניהליה מלוה לערב וחתם והדר מסר ניהליה ואי משום הודאה מיחייב א"כ לא צריך קושי וצוה ואומר
רבי דלעולם מתחת הודאה מיחייב והכי פשט רצא דאי אמרת צשלמא צעלמא קני כה"ג משום הכי מיחשז הודאה דלילמא מילתא דשטר
וצשיצא הודאה אלא אי אמרת צעלמא לא מיחייב כה"ג אס כן הכא נמי לא אלימא מילתא דהאי שטרלא ולא חשיב הודאה. מ"ר (ה):

אריבא דבן גנב כ"ע א פ"ג. פירוש רבי יוחנן לא מצי סבר כן נגס ומימה לר"י דהואיל וכן נגס פליג דרבי יוחנן דלא חשיב ליה
הודאה מנה ליה לרבי יוחנן דרבי ישמעאל סבירא ליה כותיה דהא צשלה צ"צ (דף קטו.) א' אמר רבי יוחנן גופיה חלוק היה רבי
ישמעאל אף צחנוק ודלמא דוקא צחנוק הוא דפליגי דרבי ישמעאל סבר משעבד נפשיה וכן נגס סבר צחנוק לא משעבד נפשיה אצל
צבודא ל"פ כלל דמודה רבי ישמעאל דלינה הודאה וגרעה לי דיש לצקדק מדקתני רישא ערב היוצא אחר חיתום שטרות ואי לא פליג רבי
ישמעאל צבודא לא הוה ליה למיחייב הכי אלא הוה ליה למימר דערב שלא צשעת מתן מעות משעבד נפשיה אלא הא קמשמע לן
דאפילו תמלי לומר דלא מיחייב משום דלא משעבד נפשיה וחתם והדר מסר ניהליה ואי צשעת מתן מעות מכל מקום הודאה מיחייב ובי מימא
ומנלן דצחנוק פליגי דלמא צהא דוקא פליגי יש לצקדק מדקאמר רבי ישמעאל למה והשיב לו הרי שהיה חונק ואם תמלי לומר דמודה רבי
ישמעאל צחנוק דלא מיחייב א"כ היכי קאמר ליה למה לא יתחייב מעטס הודאה ומה השיבו הרי שהיה חונק אין הנדון דומה לראיה
אלא ודאי צחנוק נמי פליגי והכי קאמר לו למה לא יתחייב משום דמעכשיו הוא דמשעבד נפשיה וצו שמתמי מר' כדברי ור"ת מפרש
כולה סוגיא צלל הודאה שלא היה חייב לו כלום מתחלה והא דקאמר חייב איני לך מנה צשטר היינו צשטר גמור שחתמו היטב
שצוה להשתעבד ולהחייב לו מנה צשטר זה וצוה פליגי רבי יוחנן סבר אלימא מילתא דשטרלא לאקנוי ציה צשטר זה כמו שהודה
צפני עדים ואין הדמיון טוב אלא אידי דנקט לעיל דאמר להו אתם עדי נקט נמי הכא כמ"ד להו אתם עדי דמי ואין לתמוה היכי
משעבד צשטר זה הא אין מטלטלין נקנין צשטר דיש לומר דהואיל וטרח למכתב שטרלא גמור ומשעבד נפשיה שהרי אפילו צאמיה צעלמא
יש צברים שנקנים צדקאמר צסמוך ועוד דשמעינן ליה לרבי יוחנן צצהצב (צ"מ דף מט.) הנותן מתנה מועטת לחצירו קנה אע"פ שלא
הגיע לידו דגמר ומקני הכא נמי מתוך שטרח ליתנם צשטר ככה"ג גמר ומקנה ומסיק כתנאי ערב היוצא אחר חיתום שטרות וחתם עצמו
היטב אני פלוגי צן פלוגי ערב ומעכשיו הוא משעבד ועכשיו אפיה דגיטין (דף כה. וס) אצל לפי הקוטרס דמעטס הודאה
לא כתב צו אלא ואני ערב ומסר לו השטר צפני עדים ופליגי צן נגס ורבי ישמעאל אי הוה הודאה אי לאו ואם תאמר אמאי לא הוי
שיעבד צוה השטר כעדי מסירה י"ל דלא חשיב האי שטר לשעבד ציה ציה כיון שאין כתוב צו שם הערב אלא כתיבתו דכיון שאין מוכיח
מכתיבתו שהוא מסר לא מצי לאישעבד ציה ור"ת אמאי נקט אחר חיתום שטרות ה"ה קודם חיתום דהווי מילגני וי"ל דלהכי נקט אחר
חיתום דקודם חיתום אין רגילות לכתוב לשון גרוע אצל לאחר חיתום רגילות הוא לכתוב לשון גרוע צשטר משום שהלוואה צכר נעשית
ולפי' ר"ת מיירי צשטר גמור ליכא למימר דהא דנקט לאחר חיתום משום דקודם חיתום גבי ל"ע אפי' שלא צשעת מתן מעות דהא צן
נגס כריש לקיש ולדריה לא מצי לאישעבד צשטרלא אלא להכי נקט לאחר חיתום דלא מוכחא מילתא דלאחר מתן מעות היה אצל קודם
חיתום מוכח מילתא דקודם מתן מעות הוא וצוה מודה צן נגס דמשעבד אצל לאחר חיתום פליג דמוכחא מילתא דלאחר מתן מעות
הוא דאי קודם מתן מעות הוה להו לאקדומי לחיתום אלא לא יכלו להקדימו וכ"ת משום הא ליכא הוכחה דלחי לא הקדימו לחיתום דלא
ליגבי ממשעבדי שהרי י' אי הוה קודם מתן מעות הוה ליה לפרושי אי נמי למיכתב הערבות צלל וא"י דהיכא דלא כתב וא"י לא קיימי
העדים עליה אלא מלתא צאפי נפשה הוה דמסיק צצ"צ צסוקו (דף קטו.) א' וקשה לפי' ר"ת הואיל ומוקי להאי כתיבת ערבות שהוא שטר
גמור להחייב צו כשמוסר לו צפני עדים מההיא טעמא שמוחייב שום דבר יתחייב לו שיעבד נכסים נמי ע"י עדי מסירה כמו אס ליה ממנו
דעדי מסירה מפקי ליה לקלל כדמוכח צכמה דוכתי ור"ת הציא ראייה לדבריו מירושלמי דרבי יוחנן וריש לקיש אמרי צכה"ג שלא נתחייב
לו קודם לכן דפריך צמה נתחייב זה לזון את צת אשתו לא כן אמר רבי יוחנן ורשב"ל הכותב שטר חוב לחצירו צחוקת שהוא חייב ונמצא
שאינו חייב אינו חייב לו כלום ואף על פי שלפי הירושלמי קשה דרבי יוחנן אדרבי יוחנן אין לחוש דכמה דוכתי פליג אגמרא שלנו:

ניתנו

לא צשטרי פסיקא. החתן והכלה פוסקין תנאים צצניהם צצני
עדים והעדים חותמים עדות גמורה. וא"ת א"כ מאי למימרא אילטריך
כגון דליכא קנין אלא צברים ואשמעינן כדבר גידל דלא צעי קנין:
צבר לו כהן. שלא יתנונו לכהן אחר: אי הכי. דטעמא משום

שיעבדא דאורייתא הוה והוה ליה
כמעיד עדים וחוממים אמאי אין
צנו פדוי: **שאל יאמרו פודין.** את
הצבור צשטרי חוב שיש לו על אחר
ומסרו לכהן צפדינו דאמי למימר
מה לי האי שטרלא ומה לי האי שטרלא
ואנן מתן צמסכת צבורות אינן פודין
לא צעדים ולא צשטרות ולא
צקרקעות וילפינן לה התם מקראי
צפרק יש צבור לנחלה: **לאחר חיתום**
שטרות. תחת חתימת העדים כתוב
פלוגי ערב והוה מודה צצבר:
גובה מנכסים בני חורין. המלוה
מן הערב ולא מנכסים משועבדים
כיון דלאחר חיתום השטר הוא
הוא לא כמלוה על פה: **אליצא**
דנן נגס כולי עולא לא פליגי.
כלומר צהא שפיר קאמרת דר' יוחנן
צכצי ישמעאל ולא צכן נגס דמודה
רבי יוחנן דלכן נגס פטור דהשתא
ומה ערב דשיעבדא דאורייתא הוה
דכתיב א' אנכי אעבדנו (צבראית מג)
כי ליכא עדים פטור כ"ש כה"ג:

כרבי ישמעאל וריש לקיש דאמר כבן נגס אליבא דבן נגס כ"ע לא פליגי
כ' **הגהות הב"ח**
(א) תוס' ד"ה כתנאי דה"ה
עס ד"ה אליצא: (ב) שם
ד"ה אליצא. וקשה לפי
הקונטרס הואיל ומוקי לה
לחאי:
מוסף רש"י
בשטרי פסיקא. תנאים
תנאים צצניהם וממון
פסוקים או לה (קדושין
ט.) הן הן הדברים
הנקנין באמירה. צלל
קנין. שהקדושין הן גמר
הדבר. דכתיב הנה דקא
מתחמי אהדדי גמרי ומקני
(שם.) כתב לכהן שאני
חייב לך חמש סלעים.
משום פדיון צו (בכורות
א.) גזירה שמה יאמרו
פודין בשטרות. אפילו
אין טענין כלום, אי נמי
צשטר שיש לו על חצירו
(שם א.) ערב היוצא
אחר חיתום שטרות.
לאחר שחתם השטר כתב
הערב כתב ידו ואני ערב
(גיטין ב.) גובה. המלוה
ממנו, מנכסים בני
חורין. אצל לא משעבדי
כיון דליכא שטר צעדים לית
ליה קלל והוה ליה כמלוה
על פה (שם.) כיון דלא
חתמי עדים על הערבות,
הוא הדין לערב צלל שטר
אחר מתן מעות (רשב"ם
ב"ב קעה.).